

Sapatin Vartija

Tammi-Helmikuu 2015

Pysykää laissa ja todistuksessa

Jes. 8:20

**Julkaisija: Seitsemännen Päivän Adventistien
kansainvälinen lähetyss seurakunta Uskonpuhdistusliike
Suomen Lähetysyhdistys r.y.**

Mastotie 10, 37800 Toijala Puh. 03 5425100 eMail:

info@spaup.org www.spaup.org

Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä. Joh. 3:16.

Sillä rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä. Ja hänen käskynsä eivät ole raskaat; sillä kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman; ja tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme. 1. Joh. 5:3, 4.

**Kansikuvat: etukansi: juhlilla Ruotsissa
takakansi: Virossa, Pääkonferenssilta**

»ELIAN HENGESSÄ JA VOIMASSA»

Elian aikaa seuranneiden pitkien vuosisatojen aikana on kertomus hänen elämäntyöstään innoittanut ja rohkaissut niitä, jotka on kutsuttu puolustamaan oikeutta luopumuksen keskellä. Sillä on erityinen merkityksensä meille, »joille maailman aikojen loppukausi on tullut» (1 Kor. 10:11). Historia toistuu. Nykymaailmallakin on Ahabinsa ja Iisebelinsä. Meidän aikakautemme on epäjumalanpalveluksen aikaa yhtä todellisesti kuin oli Elia aikakin. Ehkei mitään ulkonaista alttaria ole näkyvissä sen enempää kuin jumalankuvaakaan silmän katseltavaksi, mutta silti tuhannet seuraavat tämän maailman jumalia — rikkautta, mainetta, huveja ja hiveleviä taruja, jotka sallivat ihmisen seurata uudestisyntymättömän sydämensä mielihaluja. Suurilla joukoilla on väärä käsitys Jumalasta ja hänen ominaisuuksistaan, ja ihmiset palvelevat väärää jumalaa yhtä todellisesti kuin aikoinaan palvottiin Baalia. Jopa monet kristityiksi tunnustautuvat ovat mukautuneet vaikutuksiin, jotka jyrkästi vastustavat Jumalaa ja hänen totuuttaan. Näin he joutuvat loitontumaan jumalallisesta ja korottamaan inhimillistä.

Uskottomuus ja luopumus ovat ominaisia ajallemme, ja ajan henki on kaikesta väitetyistä totuuden tuntemukseen perustuvasta valistuneisuudesta huolimatta mitä sokeinta omahyväistä arvelua. Inhimillisiä teorioita ylistetään ja korotetaan Jumalan ja hänen lakinsa tilalle. Saatana houkuttelee ihmisiä tottelemattomuuteen ja lupaa heidän löytävän siitä vapauden, joka tekee heidät jumalten kaltaisiksi. Jumalan selvää sanaa vastustetaan ja inhimillistä viisautta korotetaan epäjumalanpalveluksen tavoin jumalallisen ilmoituksen yläpuolelle. Omaksuttuaan maailmallisia tapoja ja vaikutteita ihmiset ovat mieleltään niin pimentyneet ja hämmentyneet, että näyttävät tyystin menettäneen kykynsä erottaa toisistaan valon ja pimeyden, totuuden ja valheen. He ovat loitonneet niin kauas oikealta tieltä, että pitävät muutamien niin kutsuttujen filosofien mielipiteitä luotettavampina kuin Raamatun totuuksia. Jumalan sanan hartaat pyynnöt ja lupaukset sen enempää kuin sen uhkauksetkaan tottelemattomille ja epäjumalanpalvelukselle eivät näytä pystyvän sulattamaan heidän sydäntään. Paavalissa, Pietarissa ja Johannesessa vaikuttanut usko on heidän mielestään niin vanhanaikaista ja mystillistä, ettei se vastaa aikamme ajattelijoiden älykkyys tasoa.

Alussa Jumala antoi lakinsa ihmiskunnalle keinoksi, jonka avulla se saavuttaisi onnen ja ikuisen elämän. Saatana voi toivoa estävänsä Jumalan

tarkoitusta toteutumasta vain saattamalla ihmiset rikkomaan tätä lakia, ja hän on aina yrittänyt vääristellä sen opetuksia ja vähätellä sen merkitystä. Mestarillisella vedolla hän on koettanut muuttaa itse lainkin saadakseen ihmiset siten loukkaamaan sen säädöksiä, vaikka tunnustavatkin noudattavansa sitä.

Eräs kirjoittaja on verrannut Jumalan lain muutosyritystä muinoin tehtyyn ilkevaltaan, jolla johonkin tärkeään tienhaaraan pystytetty tienviitta väännettiin osoittamaan väärään suuntaan. Tällä pahankurisuudella aiheutettiin usein paljonkin häiriötä ja harmia.

Jumala pystytti tienviitan tämän maailman halki kulkevia varten. Tämän viitan toinen kilpi osoitti Luojan aulista tottelemista tienä onneen ja elämään, toinen kilpi taas osoitti tottelemattomuutta polkuna kurjuuteen ja kuolemaan. Tie onneen oli yhtä tarkoin täsmennetty kuin oli turvakaupunkiin johtava tie juutalaisen järjestelmän aikana. Mutta eräänä ihmiskunnan synkkänä hetkenä kaiken hyvän vihollinen väänsi tienviitan päinvastaiseen suuntaan, ja niin ovat suuret joukot erehtyneet tiestä.

Mooseksen välityksellä Herra opetti israelilaisia: »Pitäkää minun sapattini, sillä se on merkinä meidän välillämme, minun ja teidän, sukupolvesta sukupolveen, tietääksenne, että minä olen Herra, joka pyhitän teidät. Siis pitäkää sapatti, sillä se on teille pyhä. Joka sen rikkoo, rangaistakoon kuolemalla. Kuka ikinä tekee työtä sapatinpäivänä, rangaistakoon kuolemalla. Ja pitäkööt israelilaiset sapatin, niin että he viettävät sapattia sukupolvesta sukupolveen ikuisena liittona. Se on oleva ikuinen merkki minun ja israelilaisten välillä; sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi ja hengähti» (2 Moos. 31: 13—17).

Näillä sanoilla Herra selvästi täsmensi tottelevaisuuden Jumalan kaupunkiin johtavaksi tieksi. Mutta synnin ihminen on vääntänyt tienviitan osoittamaan väärään suuntaan. Hän on pystyttänyt väärän sapatin ja uskotellut ihmisille, että he silloin lepäämällä noudattavat Luojan käskyä.

Jumala on julistanut, että seitsemäs päivä on Herran sapatti. Silloin kun »tulivat valmiiksi taivas ja maa», hän korotti tämän päivän luomistyönsä muistomerkeksi. Hän »lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka hän oli tehnyt. Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen» (1 Moos. 2: 1—3).

Egyptistä lähdön aikaan sapatiasetusta tähdennettiin voimakkaasti Jumalan kansalle. Heidän ollessaan vielä orjuudessa heidän työnjohtajansa olivat koettaneet pakottaa heitä tekemään työtä sapatina lisäämällä heidän viikoittaista urakkaansa. Tiukentamalla vaatimuksiaan he olivat moneen

kertaan vaikeuttaneet heidän työolojaan. Mutta israelilaiset vapautettiin orjuudesta ja johdatettiin paikkaan, jossa he saattoivat häiriöttä noudattaa kaikkia Herran säädöksiä. Laki julistettiin Siinailta, ja Moosekselle annettiin kaksi kivitaulua, »joitten kirjoitus oli Jumalan sormella kirjoitettu» (2 Moos. 31: 18). Lähes neljänkymmenen vuoden vaelluksen aikana israelilaisia muistutettiin jatkuvasti tästä Jumalan säätämästä lepopäivästä. Joka seitsemäntenä päivänä ei ilmaantunut lainkaan mannaa, jota taas valmistuspäivänä saatiin ihmeellisesti kaksinkertainen määrä.

Ennen kuin saavuttiin Luvattuun maahan, Mooses kehotti israelilaisia: »Ota vaari lepopäivästä, niin että sen pyhität» (5 Moos. 5: 12). Herran tarkoitus oli, että sapattikäskyn uskollinen noudattaminen muistuttaisi israelilaisia jatkuvasti siitä, että he olivat vastuussa hänelle, Luojalleen ja Lunastajalleen. Niin kauan kuin he pitäisivät sapatin oikeassa hengessä, ei esiintyisi epäjumalanpalvelusta. Mutta jos he syrjäyttäisivät kymmenen käskyn laista tämän säädöksen katsoen, ettei se enää ole voimassa, silloin Luoja unohtuisi ja ihmiset palvoisivat muita jumalia. »Sapattini minä annoin heille», julisti Jumala, »olemaan merkinä minun ja heidän välillään, että he tulisivat tietämään, että minä olen Herra, joka pyhitän heidät.» Mutta he »pitivät minun oikeuteni halpoina, eivät vaeltaneet minun käskyjeni mukaan, vaan rikkoivat minun sapattini; sillä heidän sydämensä vaelsi heidän kivijumalainsa jäljessä.» Kehottaessaan heitä palaamaan luokseen hän jälleen kiinnitti heidän huomionsa siihen, miten tärkeää oli pitää sapatti pyhänä. »Minä olen Herra, teidän Jumalanne», hän sanoi, »minun käskyjeni mukaan vaeltakaa, minun oikeuksiani noudattakaa, ne pitäkää ja pyhittäkää minun sapattini; ne olkoot merkinä välillämme, minun ja teidän, että tulisitte tietämään, että minä olen Herra, teidän Jumalanne» (Hes. 20: 12,16,19, 20).

Samoin Herra kiinnitti Juudan huomiota niihin synteihin, jotka lopulta johtivat sen Babylonian vankeuteen, ja julisti: »Minun sapattini sinä rikot. Sen tähden minä vuodatan heidän ylitsensä kiivauteni, hukutan heidät vihani tulella ja annan heidän vaelluksensa tulla heidän päänsä päälle» (Hes. 22: 8,31).

Kun Jerusalemin jälleenrakennustyö oli käynnissä Nehemian aikana, esitettiin sapatin rikkomisen johdosta ankara kysymys: »Eikö Jumalamme juuri sen tähden, että teidän isänne näin tekivät, antanut kaiken tämän onnettomuuden kohdata meitä ja tätä kaupunkia? Ja te tuotate nyt vielä suuremman vihan Israelin ylitse, kun rikotte sapatinpäivän» (Neh. 13: 18).

Kristus korosti maisen toimintansa aikana sapatin sitovuutta. Kaikessa opetuksessaan hän suhtautui kunnioittavasti itse säätäänsä asetukseen.

Hänen päivinänsä sapatti oli turmeltuun siinä määrin, että sen viettäminen heijasti pikemmin itsekkäiden ja oikullisten ihmisten kuin Jumalan luonnetta. Kristus hylkäsi sen väärän opetuksen, jolla ne jotka väittivät tuntevansa Jumalan, olivat antaneet hänestä väärän kuvan. Vaikka fariseukset tämän johdosta kohdistivat häneen armottoman vihansa, hän ei edes näennäisesti myöntynyt heidän vaatimuksiinsa vaan jatkoi rohkeasti sapatin pitämistä Jumalan lain mukaisesti.

Kiistattoman selvästi hän todisti suhtautumisestaan Jumalan lakiin. »Älkää luulko, että minä olen tullut lakia tai profeettoja kumoamaan», hän sanoi, »en minä ole tullut kumoamaan, vaan täyttämään. Sillä totisesti minä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennen kuin kaikki on tapahtunut. Sen tähden, joka purkaa yhdenkään näistä pienimmistä käskyistä ja sillä tavalla opettaa ihmisiä, se pitää pienimmäksi taivasten valtakunnassa kutsuttaman; mutta joka niitä noudattaa ja niin opettaa, se pitää kutsuttaman suureksi taivasten valtakunnassa» (Matt. 5:17—19).

Kristillisenä aikakautena ihmisen onnen suuri vihollinen on hyökännyt erityisesti neljännen käskyn sapatia vastaan. Hän sanoo: »Minä tahdon toimia Jumalan tarkoitusten vastaisesti. Annan seuraajilleni vallan Jumalan muistomerkin, seitsemännen päivän sapatin, syrjäyttämiseen. Osoitan siten maailmalle, että Jumalan pyhittäjä ja siunaama päivä on muutettu. Se päivä ei ole pysyvä ihmisten mielessä. Pyyhin pois sen muistonkin. Asetan sen sijaan päivän, jolla ei ole Jumalan antamia valtuuksia ja joka ei voi olla merkinä Jumalan ja hänen kansansa välillä. Saatan tämän päivän hyväksyjät liittämään siihen sen pyhyden, minkä Jumala antoi seitsemännelle päivälle.

»Sijaishallitsijani avulla tulen korottamaan itseni. Ensimmäinen päivä tulee ylistetyksi, ja protestanttinen maailma omaksuu tämän valesapatin aitona. Koska Jumalan säätämää sapatia lakataan viettämästä, saan täten hänen lakinsa halveksituksi. Sanat 'merkinä meidän välillämme, minun ja teidän, sukupolvesta sukupolveen', siirrän tarkoittamaan minun sapatiani.

»Näin saan maailman haltuuni. Minusta tulee maan hallitsija, tämän maailman ruhtinas. Tulen niin valvomaan vallassani olevien mielen, että Jumalan sapatti tulee erityisen halveksituksi. Merkkikö? Teen seitsemännen päivän viettämisen viranomaisten silmissä tottelemattomuuden merkiksi. Inhimilliset lait tehdään niin ankariksi, etteivät ihmiset uskalla viettää seitsemännen päivän sapatia. Pelätessään jäävänsä ilman ruokaa ja vaatteita he suostuvat maailman kanssa rikkomaan Jumalan lakia. Koko maailma tulee olemaan minun vallassani.»

Pystyttämällä väärän sapatin vihollinen aikoi muuttaa ajat ja lain. Mutta onko hän todella onnistunut muuttamaan Jumalan lain? Toisen Mooseksen kirjan 31. luvun sanat vastaavat tähän. Hän joka on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti, on julistanut seitsemännen päivän sapatista: »Se on merkinä meidän välillämme, minun ja teidän, sukupolvesta sukupolveen. Se on oleva ikuinen merkki» (2 Moos. 31: 13,17). Väännetty tienviitta osoittaa väärään suuntaan, mutta Jumala ei ole muuttunut. Hän on yhä Israelin väkevä Jumala. »Katso, kansakunnat ovat kuin pisara vesisangon uurteessa, ovat kuin tomuhiukkanen vaa'assa. Katso, merensaaret hän nostaa kuin hiekkajyvän. Ei Libanon riittäisi polttopuiksi eikä sen riista polttouhriksi. Kaikki kansakunnat ovat niin kuin ei mitään hänen edessään, ne ovat hänelle kuin olematon ja tyhjä» (Jes. 40: 15,17). Ja hän on yhtä tarkka laistaan nyt kuin Ahabin ja Elia päivinäkin.

Mutta miten piittaamattomasti tuohon lakiin suhtaudutaankaan! Katsokaa miten nyky maailma kapinoi avoimesti Jumalaa vastaan. Tämä on todella uppiskainen sukupolvi, täysin kiittämätön, muodollinen, vilpillinen, ylpeä ja Jumalasta luopunut. Ihmiset laiminlyövät Raamatun ja vihaavat totuutta. Jeesus näkee miten hänen lakiaan hyljeksitään, hänen rakkauttaan halveksitaan ja hänen lähettiläitään kohdellaan välinpitämättömästi. Hän on puhunut armon sanojaan, mutta niitä ei ole tunnustettu. Hän on lausunut varoituksiaan, mutta niistä ei ole välitetty. Ihmissielun pyhäkön esipihat on muutettu epäpyhäiksi markkinapaikoiksi. Itsekkyyttä, kateutta, ylpeyttä ja pahansuopaisuutta — näitä kaikkia vaalitaan.

Monet pilkkaavat epäröimättä Jumalan sanaa. Ne jotka uskovat sen aivan sellaisena kuin se on, joutuvat naurunalaisiksi. Lakia ja järjestystä halveksitaan yhä enemmän, ja se johtuu Herran selvien käskyjen rikkomisesta. Kuuliaisuuden polulta poikkeaminen johtaa väkivaltaan ja rikoksiin. Katso miten viheliäistä ja kurjaa on tuo kansanpaljous, joka palvoo epäjumalien alttarien ääressä ja etsii turhaan onnea ja rauhaa.

Katso miten sapattikäskyn rikkomisen on levinnyt miltei maailmanlaajuisesti. Katso myös niiden julkeaa jumalattomuutta, jotka säätävät lakeja turvatakseen viikon ensimmäisen päivän oletetun pyhyden mutta samaan aikaan laativat lakeja väkijuomakaupan laillistamiseksi. Hyvinkin tietoisina siitä, mitä on kirjoitettu, he koettavat pakottaa ihmisten omaatuntoa antamalla vahvistuksensa sellaiselle pahuudelle, mikä raaistaa ja turmelee Jumalan kuvaksi luodut olennot. Saatana itse kannustaa ihmisiä sellaiseen lain laadintaan. Hän tietää hyvin, että Jumalan kirous on niiden yllä, jotka korottavat inhimilliset säädökset jumalallisten yläpuolelle, ja hän

tekee kaikkensa johtaakseen ihmisiä lavealle tielle, joka päättyy turmioon.

Ihmiset ovat niin kauan palvoneet inhimillisiä käsityksiä ja säännöksiä, että miltei koko maailma seuraa epäjumalia. Hän joka on pyrkinyt muuttamaan Jumalan lain, käyttää kaikkia petollisia juoniaan vietelläkseen ihmisiä vastustamaan Jumalaa ja sitä merkkiä, josta vanhurskaat tunnetaan. Mutta Herra ei loputtomasti kärsi lakiaan rikottavan ja halveksittavan rankaisematta. Tulee aika, jolloin »ihmisten ylpeät silmät painuvat maahan, miesten korskeus masentuu, ja sinä päivänä Herra yksinänsä on korkea» (Jes. 2:11). Skeptisyys voi suhtautua Jumalan lain vaatimuksiin leikkimielisesti, pilkallisesti tai kielteisesti. Maailmallisuuden henki saattaa tartuttaa monet ja vallata muutamat, ja Jumalan asia saattaa säilyttää asemansa vain vaivoin ja jatkuvin uhrauksin, mutta totuus on kuitenkin saava lopulta riemullisen voiton.

Jumalan työn ollessa maailmassa päätösvaiheessaan tullaan hänen lakiaan jälleen korottamaan. Väärä uskonto on saattanut päästä valtaan, jumalattomuus voi rehottaa, monien rakkaus on ehkä kylmennyt, Golgatan risti on kenties menetetty näkyvistä, pimeys saattaa paarivaatteen tavoin levittäytyä maailman yli, yleinen mielipide on voinut koko voimallaan kääntyä totuutta vastaan ja salajuonia punotaan ehkä toinen toisensa jälkeen Jumalan kansan tuhoksi, ; mutta suurimman vaaran hetkenä Elian Jumala on herättävä inhimillisiä välikappaleita julistamaan sanomaa, jota ei vaienneta. Ankaran nuhteen ääni tullaan kuulemaan maan väkirikkaissa kaupungeissa ja paikoissa missä ihmiset ovat menneet kaikkein pisimmälle puhuessaan Korkeinta vastaan. Rohkeasti tulevat Jumalan määräämät miehet tuomitsemaan kirkon liittoutumisen maailman kanssa. Vakavasti he kehottavat ihmisiä kääntymään ihmisen tekemän säännöksen noudattamisesta tosi sapatin viettämiseen. »Peljätäkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia», he julistavat kaikille kansoille, »sillä hänen tuomionsa hetki on tullut, ja kumartakaa häntä, joka on tehnyt taivaan ja maan ja meren ja vetten lähteet. Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka sekoittamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan » (Ilm. 14: 7—10).

Jumala ei tule rikkomaan liittoaan eikä muuttamaan mitään lausumaansa. Hänen sanansa pysyy lujana ja ikuisesti yhtä muuttumattomana kuin hänen valtaistuimensa. Tuomiolla tämä liitto tuodaan esiin selvästi Jumalan sormen kirjoittamana, ja maailma joutuu Äärettömän oikeuden edessä kuulemaan tuomionsa.

Nykyään, kuten Elian päivinäkin, on olemassa selvä rajalinja Jumalan

käskyjä pitävän kansan ja väärien jumalien palvojien välillä. »Kuinka kauan te onnutte molemmille puolille», huusi Elia. »Jos Herra on Jumala, seuratkaa häntä; mutta jos Baal on Jumala, seuratkaa häntä» (1 Kun. 18:21). Ja nykyajalle julistetaan sanomaa: »Kukistunut, kukistunut on suuri Babylon.

Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen rikoksensa» (Ilm. 18: 2,4, 5).

Se aika ei ole kaukana, jolloin jokainen sielu joutuu koeteltavaksi. Meitä tullaan kehottamaan noudattamaan väärää sapattia. Taistelu tullaan käymään Jumalan käskyjen ja ihmisten käskyjen välillä. Ne jotka ovat myöntyneet askel askeleelta maailmallisiin vaatimuksiin ja mukautuneet maailmallisiin tapoihin, taipuvat silloin vallalla olevien tahtoon mieluummin kuin antautuvat pilkan ja solvausten sekä vankeus- ja kuolemanuhan alaisiksi. Siihen aikaan kulta erotetaan kuonasta. Tosi jumalaisuus tulee selvästi erottumaan näennäisestä ja ulkokultaisuudesta. Silloin häipyä pimeyteen moni tähti, jonka kirkkautta olemme ihastelleet. Ne jotka ovat pukeutuneet pyhäkön kaunistuksiin mutta eivät Kristuksen vanhurskauteen, näyttävät silloin oman alastomuutensa häpeässä.

Maan asukkaiden joukossa, kaikkiin maihin hajaantuneina, on niitä jotka eivät ole notkistaneet polveaan Baalille. Taivaan tähtien tavoin, jotka näkyvät vain öisin, nämä uskolliset loistavat silloin kun pimeys peittää maan ja synkeys kansat. Pakanallisessa Afrikassa, Euroopan ja Etelä-Amerikan katolisissa maissa, Kiinassa, Intiassa, merten saarilla ja maan kaikilla pimeillä kulmilla Jumalalla on valtaisa joukko valittuja, jotka vielä tulevat loistamaan pimeyden keskellä ja ilmaisemaan luopuneelle maailmalle selvästi, mikä muuttava voima liittyy hänen lakinsa noudattamiseen. Nytkin heitä jo on jokaisen kansanheimon, kielen ja kansan keskuudessa. Syvimmän luopumuksen aikana, jolloin saatana suurimpaan yritykseensä ryhtyen koettaa saada »kaikki, pienet ja suuret, sekä rikkaat että köyhät, sekä vapaat että orjat» vastaanottamaan, kuolemanrangaistuksen uhalla, väärän lepopäivän noudattamisen merkin, nämä uskolliset, »moitteettomat ja puhtaat, — — tahrattomat Jumalan lapset» loistavat »niinkuin tähdet maailmassa» (Ilm. 13: 16; Fil. 2: 15). Mitä pimeämpi yö on, sitä kirkkaammin he loistavat.

Miten outoon lopputulokseen Elia olisikaan tullut laskeissaan Israelin väkilukua siihen aikaan, jolloin Jumalan rangaistukset kohtasivat hänestä luopunutta kansaa! Herran puolella olevia Elia saattoi löytää vain yhden.

Mutta kun hän sanoi: »Minä yksin olen jäänyt jäljelle, mutta minunkin henkeäni he väijyvät», hämmästyi hän Herran vastauksesta: »Mutta minä jätän jäljelle Israeliin seitsemäntuhatta: kaikki polvet, jotka eivät ole notkistuneet Baalille» (1 Kun. 19: 14, 18).

Älköön siis kukaan koettako laskea myöskään nykyisen Israelin väkilukua, vaan pitäköön sydämensä pehmeän ja hellän myötätuntoisena, niin että se Kristuksen sydämen tavoin toivoo kadotetun maailman pelastusta.

P. ja k. 123-131

Pyhän historian sivuilla lukee...

“Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikojen loppukausi on tullut.” 1. Kor. 10:11. Jumalan sanan ennustuksien mukaan elämme aivan maailman tapahtumien lopussa.

Nykyisin näemme miten pahuus joka suuntaan pääsee valtaan. Hengellinen taistelu tulee entistä kovemmaksi. Sielun vihollinen esittää viettelyksensä ja eksytyksensä uudessa muodossa niin houkuttelevalla tavalla, että johdattaisi jos mahdollista valitutkin pois oikealta tieltä. Mutta kiitos Herralle nykyisin meillä on niin paljon tietoa Raamatun, Todistuksen ja elämän kokemusten kautta, kuin milloinkaan aikaisemmin. Apostoli Paavali sanoo että kaikki mitä luemme Raamatusta “on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille,...”

Pyhän Kirjoitusten sivuilla luemme uskollisista miehistä, jotka pysyivät lujina totuuden ja Jumalan puolella silloinkin, kun heitä uhattiin kuolemalla. Kaikki tällaiset tapaukset ovat aina olleet suurena rohkaisuna Jumalan lapsille meidän päiviimme saakka. Mutta luemme myös ihmisistä, jotka poikkesivat uskontieltä ja aiheuttivat ikuisen vahingon itselleen ja omalla esimerkillä johdattivat muitakin kadotukseen. Sellaisiakin tapauksia löytyy ja niiden ilmoittamisen tarkoitus on: “varoitukseksi meille” ettemme tekisi samalla tavalla ja menettäisimme sen suuren palkan, jonka Herra on luvannut.

Miten ihminen suhtautuu varoituksiin?

Alusta alkaen ihminen suhtautui varoituksiin negatiivisesti. “Mutta hyvän- ja pahantiedon puusta älä syö, sillä sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.” 1. Moos. 2:17. Tämä oli ainut

varoitus, jonka Jumala antoi ihmisille. Katsoen tätä puuta ja sen ihania hedelmiä Eeva alkoi miettimään: “Miksi emme saa syödä näitä ihania hedelmiä? Hän tunsu itsensä rajoitetuksi, ja alkoi epäilemään Jumalan rakkautta. Hänelle tuli kiusaus jättää miehensä ja lähteä katsomaan sen kielletyn puun houkuttelevia hedelmiä. Nyt viholliselle tuli tilaisuus viekoitella Eeva rikkomaan Jumalan antamaa käskyä. “Mutta käärme oli kavalin kaikista kedon eläimistä, jotka Herra Jumala oli tehnyt; ja se sanoi vaimolle: "Onko Jumala todellakin sanonut: 'Älkää syökö kaikista paratiisin puista'?" Niin vaimo vastasi käärmeelle: "Me saamme syödä kaikkien muiden puiden hedelmiä paratiisissa, mutta sen puun hedelmää, joka on keskellä paratiisia, on Jumala sanonut: 'Älkää syökö siitä älkääkö koskeko siihen, ettette kuolisi.'" Niin käärme sanoi vaimolle: "Ette suinkaan kuole; vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, aukenevat teidän silmänne, ja te tulette niin kuin Jumala tietämään hyvän ja pahan." Ja vaimo näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja että se oli ihana katsella ja suloinen puu antamaan ymmärrystä; ja hän otti sen hedelmän ja söi ja antoi myös miehellensä, joka oli hänen kanssansa, ja hänkin söi. Silloin aukenivat heidän molempain silmät, ja he huomasivat olevansa alasti; ja he sitoivat yhteen viikunapuun lehtiä ja tekivät itselleen vyöverhot.” 1. Moos. 3:1-7.

Tässä nähdään miten paholainen valehteli ja sai Eevan uskomaan, että todella Jumala kieltää heiltä sellaisen hedelmän, jonka kautta, heistä tulisi viisaampia ja pääsisivät korkeammalle tasolle kuin Jumala tietämään hyvän ja pahan.

Ihminen rikkoi ensimmäisen varoituksen ja tuli synty ja kuolema. Eikö nykyisinkin ole samalla tavalla? Yleensä ihminen ajattelee että Jumalan laki, Hänen asetuksensa ja varoituksensa ovat rajoituksia ihmisille ja he haluavat olla vapaita ja riippumattomia niistä.

Miten vähän on niitä jotka käsittävät, että Herran lain noudattaminen on todellista vapautta! Se, mikä syntiselle ihmisille on rajoitus, Jumalan aidolle palvelijalle on vapautta. Jos meistä tuntuu, että Jumalan lain noudattaminen on epämiellyttävää ja raskasta, silloin elämme lihan mukaan, emmekä Hengen mukaan.

“Että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen. Sillä niillä, jotka elävät lihan mukaan, on lihan mieli, mutta niillä, jotka elävät Hengen mukaan, on Hengen mieli. Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha;” Room. 8:4-6

Riippumattomuuden henki

“Jotkut väittävät, että ajan lopussa jokaisen Jumalan lapsen tulee käyttäytyä ja toimia riippumattomasti mistä tahansa uskonnollisesta järjestöstä. Mutta Herra näytti minulle, että ei kukaan työssämme voi toimia riippumattomasti. Kaikki tähdet taivaalla toimivat tietyn järjestyksen mukaan, ja jokainen niistä heijastaa oman valonsa toiseen ja niin täyttää Jumalan tahdonkin. Ja kaikki yhdessä, ne noudattavat samaa lakia, joka hallitsee niitä. Että Jumalan työ voisi mennä eteenpäin järkevästi ja onnistuneesti, hänen kansansa pitää olla yhdistynyt.” Tod. seurakunnalle 9

Riippumattomuuden henki on peräisin saatanasta, hän vetäytyi erikseen ja alkoi toimimaan Jumalan järjestystä ja hallitusta vastaan, väittäen, että siinä tarvitaan muutosta. Nykyisin hän antaa ajatuksia ihmisille vetäytyä myös erikseen ja toimia riippumattomasti, näin ajan myötä muodostui erilaisia riippumattomia uskonnollisia ryhmiä. Näin sielunvihollinen aiheuttaa sekaannusta, että totuutta etsivät sielut eivät tietäisi missä on Jumalan jäännösseurakunta ja liittyisivät siihen.

Voimmeko kuulua Kristuksen ruumiiseen ja silti olla riippumattomia toisistamme?

Apostoli Paavali Pyhän Hengen johdolla ilmoittaa: “Mutta nytpä onkin monta jäsentä, ja ainoastaan yksi ruumis. Silmä ei saata sanoa kädelle: "En tarvitse sinua", eikä myöskään pää jaloille: "En tarvitse teitä." Päinvastoin ne ruumiin jäsenet, jotka näyttävät olevan heikompia, ovat välttämättömiä; ja ne ruumiin jäsenet, jotka meistä ovat vähemmän kunniaakkaita, me verhoamme sitä kunniallisemmin, ja niitä, joita häpeämme, me sitä häveliäämmin peitämme;” 1. Kor. 12:20-23

Tässä on täydellinen kuva Kristuksen seurakunnasta. Täällä haluan esittää kysymyksen: Onko Kristus riippumaton omasta ruumiista, eli seurakunnasta? Tietysti, ei. Hän kuoli ristillä meidän edestämme! Voiko Hänen ruumiinsa jäsenet olla riippumattomia toisistaan? Eivät! Se on epäluonnollista, jos asia on niin. Mitä voisi tarkoittaa, jos minä tunnen itseni riippumattomaksi muista seurakunnan jäsenistä? Se tarkoittaa, että todellisuudessa hengellisesti en kuulu Kristuksen ruumiiseen. Meidän ruumissamme kaikki jäsenet toimivat täydellisessä sovussa keskenänsä ja jos joku sairaus on tulossa koko elimistö taistelee sairautta vastaan. Näin tulee oleman Kristuksen ruumiissa kun todella kuulumme siihen.

Apostolin sanojen mukaan heikompia jäseniä suojellaan, toisin sanoin suojataan, huolehditaan niistä, koska he kuuluvat ruumiiseen ja niitä

tarvitaan, näin tulee olemaan seurakunnassakin. Niin kuin meidän kehomme jäsenistä emme puhu milloinkaan pahaa, näin myös Kristuksen ruumiin jäsenistä ei tule puhua pahaa. Niin kuin ihmisen ruumiissa luonnon lain mukaan, jonka Luoja on antanut, kaikki jäsenet toimii sovussa, riippuvaisina toisistaan. Näin tulee olemaan seurakunnassakin Jumalan lain ja asetusten mukaan toimia riippuvaisina toisistamme, näin me kasvamme ja vahvistumme.

Juudaksen esimerkki

“Tämän sanottuaan Jeesus tuli järkytetyksi hengessään ja todisti ja sanoi: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: yksi teistä on minut kavaltava." Niin opetuslapset katsoivat toisiinsa epä tietoisina, kenestä hän puhui. Ja eräs hänen opetuslapsistaan, se, jota Jeesus rakasti, lepäsi aterioitaessa Jeesuksen syliä vasten. Simon Pietari nyökäytti hänelle päätään ja sanoi hänelle: "Sano, kuka se on, josta hän puhuu." Niin tämä, nojautuen Jeesuksen rintaa vasten, sanoi hänelle: "Herra, kuka se on?" Joh. 13:21-25

Juudas lähti seuraamaan Jeesusta, mutta ei halunnut oppia Hänestä. Tavallaan hän halusi pysyä riippumattomana ja teki omia suunnitelmia, miten Vapahtajan tulisi toimia ja Hänestä tulisi Israelin kuningas ja hän saisi niitä suuria etuja, kun kaikki toteutuu. Hän katsoi itseänsä viisaimpana, kuin hänen Opettajansa ja halusi antaa läksyjä Hänelle. Kiivaiden keskustelujen aiheena “kuka olisi ensimmäisenä” Israelin valtakunnassa, alkuunpanija oli hän itse. Toteuttaakseen hänen salaiset suunnitelmat, Juudas päätti kavaltaa Opettajansa, mutta tämä teko ei tuonut hänelle kunniaa ja rikkautta, vaan kuoleman.

“Jeesus sanoi hänelle: »Ystäväni, mitä varten sinä tänne tulit?» Hänen äänensä värisi surusta Hänen lisätessään: »Juudas, suunantamisellako sinä Ihmisen Pojan kavallat?» Tämä vetoamus olisi voinut herättää pettäjän omantunnon ja liikuttaa hänen kylmää sydäntään, mutta kunniantunto, uskollisuus ja hellyys olivat jättäneet hänet. Hän seiso siinä julkeana ja uhmaten, osoittamatta vähintäkään halua katumukseen. Hän oli antautunut Saatanan haltuun eikä hänellä siksi ollut voimaa vastustaa häntä. Jeesus ei kieltäytynyt petturin suudelmasta....

Juudaksen kookkaan olemuksen nähtiin nyt tunkeutuvan pelästyneen kansanjoukon läpi. Hänen kasvonsa olivat kalpeat ja riutuneet, ja hänen otsallaan helmeili suuria hikipisaroiita. Syöksyen oikeusistuimen luo hän viskasi ylimmäisen papin eteen ne hopearahat, jotka hän oli saanut Herransa pettämisestä. Tarttuen innokkaasti Kaifaan viittaan hän pyysi häntä vapauttamaan Jeesuksen selittäen, ettei Hän ollut tehnyt mitään, mikä

ansaitsisi kuoleman. Kaifas työnsi hänet vihaisena pois, mutta oli hämillään eikä tiennyt mitä sanoa. Pappien kavaluus oli paljastunut. Oli selvää, että he olivat lahjoneet opetuslapsen pettämään Mestarinsa.

»Minä tein synnin», Juudas huusi jälleen, »kun kavalsin viattoman veren». Mutta ylimmäinen pappi, joka jälleen oli saavuttanut itsehillintänsä, vastasi ivallisesti: »Mitä se meihin koskee? Katso itse eteesi.» Matt. 27:4. Papit olivat halunneet käyttää Juudasta välikappaleenaan, mutta he halveksivat hänen halpamaisuuttaan. Kun hän syyllisyytensä tunnustaen kääntyi heidän puoleensa, he ajoivat hänet pois.

Juudas heittäytyi nyt Jeesuksen jalkoihin tunnustaen Hänet Jumalan Pojaksi ja pyytäen Häntä vapauttamaan itsensä. Vapahtaja ei nuhdellut pettäjänsä. Hän tiesi, ettei Juudas katunut, vaan hänen syyllinen mielensä pakotti esiin tämän tunnustuksen kadotuksen ja tuomion pelosta. Hän ei tuntenut mitään syvää, sydäntäiraastavaa tuskaa siitä, että oli pettänyt viattoman Jumalan Pojan ja kieltänyt Israelin Pyhän. Kuitenkaan Jeesus ei lausunut ainoatakaan tuomitsevaa sanaa. Hän katsoi säälien Juudakseen ja sanoi: »Tätä hetkeä varten olen tullut maailmaan.»

Hämmästyksen kohahdus kävi läpi väkijoukon. Kummastuneina he katselivat Kristuksen kärsivällisyyttä pettäjänsä kohtaan. Heidät valtasi jälleen vakaumus, että tämä mies ei ollut tavallinen kuolevainen. Mutta jos Hän oli Jumalan Poika, he kysyivät, miksi Hän ei vapauttanut itseään siteistään ja osoittanut olevansa syyttäjäänsä voimakkaampi?

Juudas näki, että hänen pyyntönsä olivat turhat, ja hän syöksyi ulos salista huutaen: Liian myöhäistä! Liian myöhäistä! Hän tunsu, ettei hän kuolemakseenkaan voinut nähdä Jeesusta ristiinnaulittuna, ja epätoivoissaan hän meni ja hirttäytyi.“ AT. 670, 693, 694.

Miten ikävää on, kun hän ei halunnut oppia Jeesuksesta ja joutui ikuiseen kadotukseen. Jumala meitä auttakoon, että olisimme aina valmiit nöyrällä mielellä oppimaan Jeesuksesta.

Missä mielessä ja mistä meidän tulee olla riippumattomia?

“Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korskeus, se ei ole Isästä, vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti.” 1. Joh. 2:15-17

Siis meidän tulee olla riippumattomina tästä maailmasta, pahasta kaikissa muodoissa, joka on ympärillämme ja ihmisistä, joiden kautta paholainen yrittää houkutella syntiin.

Silloin kun meitä pakotetaan luopumaan uskostamme ja rikkomaan Jumalan lakia, meidän tulee sanoa Pietarin ja muiden apostolien tavoin: “Enemmän tulee totella Jumalaa kuin ihmisiä.” Apt. 5:29.

Silloin kun ihmiseltä riistetään oman tunnon vapaus, että hän ei voi itse päättää omasta uskostaan, silloin meidän tulee pysyä lujana Raamatullisessa totuudessa. Herra meitä auttakoon siihen.

Jumalan Sanan tarkoitus

“Jokainen kirjoitus, joka on syntynyt Jumalan Hengen vaikutuksesta, on myös hyödyllinen opetuksiksi, nuhteeksi, ojennukseksi, kasvatukseksi vanhurskaudessa.” 2. Tim. 3:16.

Jumala muovailee meitä sanansa kautta. Hänen sanansa on kuin maito, jonka kautta hengellinen lapsi kasvaa, mutta siinä on myös vahvaa ruokaa, jonka kautta Jumala valmistaa meitä kestäämään koetuksissa ja vaikeuksissa. Se on kuin vasara ja hiomakivi, jonka kautta Taivaan Mestari poistaa kaikki terävät kulmat luonteestamme. Se on myös Hengen miekka ja veitsi, jonka kautta suuri Lääkäri, jos me suostumme poistamaan kivisydämen meistä ja antaa uuden sydämen.

“Ja minä annan teille uuden sydämen, ja uuden hengen minä annan teidän sisimpäanne. Minä poistan teidän ruumiistanne kivisydämen ja annan teille lihasydämen. Henkeni minä annan teidän sisimpäanne ja vaikutan sen, että te vaellatte minun käskyjeni mukaan, noudatatte minun oikeuksiani ja pidätte ne.” Hes. 36:26, 27.

Jumalan Sana on hengellinen leipämme, jota tulee syödä päivittäin, että kasvaisimme vanhurskaudessa. Sen kautta Luojamme tekee meidät kelpoiksi kansalaisiksi taivaan maahan. Tämä ihana päämäärä voi toteutua ainoastaan, jos elämme Jumalan sanan mukaan. Saakoon Pyhä Henki toimia ja vaikuttaa sydämessämme, että oppisimme Isämme kirjeestä, ottaen kaikista varoituksista vaarin ja eläisimme Hänen kunniaukseen.

Kristuksen vanhurskauden valkoinen puku on uuden Jerusalemin asukkaiden puku ja ilman sitä kukaan ei pääse sinne. Se on ihana lahja, jota tarjotaan jokaiselle kristitylle. Herra meitä auttakoon, että ilomielin ottaisimme sen vastaan ja se olisi aina päällämme, että heijastaisimme Kristuksen luonnetta ja olisimme valmiit kohtaamaan Hänet taivaan pilvissä. Tämä on toivoni ja rukoukseni. Aamen.

Teidän veljenne Vladimir Marinov

Muistelmia

2014 on muistovuosi koko maailmalle. Monet valtiot useilla mantereilla tahallisesti tai tahattomattaan osallistuivat ensimmäiseen maailmansotaan. Sodan neljänä vuotena kuoli useita miljoonia ihmisiä, enimmäkseen sotilaita, mutta myös monia siviilejä. Tuon kamalan ajan muistoksi vietettiin paljon juhlia.

Muistojuhla tai muistaminen on mahdollista vain ihmisten muistojen perusteella, mutta vielä enemmän historian perusteella, joka tulee esille monien kirjojen ja muiden tiedotusvälineiden kautta. Näistä moninaisista lähteistä koulujen ja yliopistojen historian opettajat ympäri maailmaa saavat tietoa. Sieltä voimme myös itse lukea ja tehdä johtopäätöksiä. Miksi ylipäätään tutkimme historiaa? Miksi se on tärkeä oppiaine kaikissa kouluissa? Historia liittyy erottamattomasti meidän kulttuuriimme. "Se, joka ei tiedä omaa alkuperäänsä, hänellä ei ole tulevaisuuttakaan" sanoi kirjailija Golo Mann.

Historian avulla voimme:

- tietää, mistä tulemme,
- ymmärtää miten kaikki on kehittynyt,
- ymmärtää maailman ja kansojen nykytilannetta
- oppia menneisyyden virheistä,
- kehittää ideoita tulevaisuutta varten.

Jokaisella kansalla on oma historiansa. Mutta se, mitä ei ole ylös kirjoitettu, se unohdetaan. Valitettavasti tämä on monien kansojen tapaus, jotka eivät kehittäneet kirjoittamisen perinnettä. Juutalaiset on yksi kansa, jolla on parhaiten dokumentoitu historia. Tähän on myös syy! Ensimmäinen viittaus tiedon hoidosta ja elämänkokemuksesta löytyy 1. Moos. 18,19: "Sillä minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on, jotta Herra antaisi Aabrahamille tapahtua, mitä hän on hänelle luvannut."

Se, mitä tällä voimme ymmärtää kuten Abrahamin vapaaehtoinen etu, myöhemmin tuli sitoumukseksi, jonka Jumala määräsi kansallensa: "Nämä sanat, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, painukoot sydämeesi. Ja teroita niitä lastesi mieleen ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi. Ja sido ne merkiksi käteesi, ja ne olkoot muistolauseena sinun otsallasi. Ja kirjoita ne talosi pihtipieliiin ja portteihisi." 5. Moos. 6:6-9.

Äitini kertoi meille lapsille Raamatun historiaa. Miksi hän pystyi tehdä tämän? Koska kaikki on kirjoitettu Raamatussa ja hän oli lukenut sitä.

Aiemmin Vanhan Testamentin aikana, henkilökohtaisen tiedon ja perheiden tai sukujen tiedonaarteet kulki eteenpäin lähes kokonaan suullisesti sukupolvesta sukupolveen.

Mooses, joka oppi lukemaan ja kirjoittamaan Egyptissä faraon hovissa, kirjoitti Tooran, Jumalan kansan historian luomisesta Kanaanin maahan tuloon saakka. Hän pystyi siihen koska hän oli innoitettu Jumalasta. Raamatun aikataulun mukaan, se oli noin 1350-1300 eKr. Toisten kautta historia oli säilytetty ja siitä on toimitettu eteenpäin muille. Niin Vanhan Testamentin 39 kirjasta 17 ovat historiallisia kirjoja.

Flavius Josephus - 37-100 jKr. - juutalainen historioitsija ja historian kirjoittaja - kirjoitti "Juudan muinaismuistoja" 20 kirjassa:

"Siinä Josephus esittää Juudan kansan historiaa luomisesta kapinaan alkuun saakka, vuonna 66. Jatkaen hän mainitsee kuvauksia Vanhassa Testamentissa, sikäli kuin nämä vaihteli historiallisesti. Tämän ajan jälkeen, eli Makkabilais tai Hasmoneans aika ja erityisesti 1. vuosisadalla ennen ja jälkeen Kristuksen, eli Herodes Suuren aikana ja hänen poikansa ja varhaisen kristinuskon aikana, hän on nyt tärkeä historiallinen lähde, koska hän perustuu muuhun, ei- vastaanottamisiin teoksiin." Wikipedia

Muistot, tuoda kaikki takaisin muistiin oli osa pelastussuunnitelmasta; uskollinen pitäisi muistaa uudelleen ja uudelleen Jumalan ohjausta ihmisten elämässä ja hänen suuria ihmeitä: "Muistele muinaisia päiviä, ajattele menneiden sukupolvien vuosia. Kysy isältäsi, niin hän sen sinulle ilmoittaa, vanhimmiltasi, niin he sen sinulle sanovat." 5. Moos. 32:7.

"Ja muista kaikki, mitä on tapahtunut sillä tiellä, jota Herra, sinun Jumalasi, näinä neljänäkymmenenä vuotena on sinua kuljettanut erämaassa nöyryyttääkseenä sinua ja koetellaksensa sinua ja tietääksensä, mitä sinun sydämässäsi on: tahdotko noudattaa hänen käskyjensä vai etkö." 5. Moos. 8:2.

"Muistakaa hänen ihmetöitensä, jotka hän on tehnyt, hänen ihmeitensä ja hänen suunsa tuomioita, te Israelin, hänen palvelijansa, siemen, Jaakobin lapset, te hänen valittunsa. Hän, Herra, on meidän Jumalamme; hänen tuomionsa käyvät yli kaiken maan. Muistakaa hänen liittonsa iankaikkisesti, hamaan tuhansiin polviin, sana, jonka hän on säätänyt, liitto, jonka hän teki Aabrahamin kanssa, ja hänen Iisakille vannomansa vala. Hän vahvisti sen käskyksi Jaakobille, Israelille iankaikkiseksi liitoksi. Hän sanoi: 'Sinulle minä annan Kanaanin maan, se olkoon teidän perintöösanne.'

Teitä oli vähäinen joukko, vain harvoja, ja te olitte muukalaisia siellä.” 1. Aikak. 16:12-19.

“Ja kun Mooses oli puhunut loppuun kaikki nämä sanat koko Israelille, sanoi hän heille: "Painakaa sydämiinne kaikki ne sanat, jotka minä tänä päivänä teen todistajiksi teitä vastaan, niin että käskette lapsianne tarkoin täyttämään kaikki tämän lain sanat.” 5. Moos. 32:45-46.

Muistamisessa erityisesti kaksi aihetta tuodaan esille:

- **Orjuus ja lähtö Egyptistä**

“Ja Mooses sanoi kansalle: "Muistakaa tämä päivä, jona te lähditte Egyptistä, orjuuden pesästä; sillä Herra vei teidät sieltä pois väkevällä kädellä. Sentähden älköön mitään hapanta syötäkö.” 2. Moos. 13:3.

“Ja muista, että itse olit orjana Egyptissä, ja noudata tarkoin näitä käskyjä.” 5. Moos. 16:12.

“Ja huomatkaa tänä päivänä, etten minä nyt puhu teidän lapsillenne, jotka eivät ole kokeneet eivätkä nähneet Herran, teidän Jumalanne, kuritusta, hänen suuruuttansa, väkevää kättänsä ja ojennettua käsivarttansa, eivät hänen tunnustekojaan ja töitään, jotka hän teki Egyptissä faraolle, Egyptin kuninkaalle, ja koko hänen maalleen, eivätkä, mitä hän teki egyptiläisten sotajoukolle, heidän hevosillensa ja vaunuillensa, joiden päälle hän vyörytti Kaislameren vedet, kun he ajoivat teitä takaa, ja jotka Herra hukutti, niin ettei heitä enää ole, eivätkä, mitä hän teki teille erämaassa, aina siihen saakka, kunnes te tulitte tähän paikkaan.” 5. Moos. 11:2-5.

“Ja tämä päivä olkoon teille muistopäivä, ja viettäkää sitä Herran juhlanä; sukupolvesta sukupolveen viettäkää sitä ikuisena säädöksenä.” 2. Moos. 12:14. (Pääsiäinen)

- **Jumalan ja Mooseksen laki**

“Muistakaa minun palvelijani Mooseksen laki, jonka minä Hoorebilla hänelle säädin koko Israelia varten käskyiksi ja oikeuksiksi.” Mal. 4:4.

“Muista pyhittää lepopäivä.” 2. Moos. 20:8.

“Ole vain varuillasi ja ota itsestäsi tarkka vaari, ettet unhota, mitä omin silmin olet nähnyt, ja ettei se lähde sinun sydäimestäsi koko elinaikanasi, vaan että ilmoitat sen lapsillesi ja lastesi lapsille: mitä tapahtui sinä päivänä, jona seisoi Herran, sinun Jumalasi, edessä Hoorebilla, kun Herra sanoi minulle: 'Kokoa kansa, niin minä julistan heille sanani, että he oppisivat pelkäämään minua, niin kauan kuin elävät maan päällä, ja opettaisivat lapsensakin siihen.’” 5. Moos. 4:9-10.

Myös muita tapahtumia piti jäädä muistiin:

“Niin Joosua kutsui ne kaksitoista miestä, jotka hän oli määrännyt otettaviksi israelilaisista, yhden miehen kustakin sukukunnasta, ja Joosua sanoi heille: "Menkää Herran, Jumalanne, arkin eteen keskelle Jordania, ja nostakoon kukin kiven olalleen israelilaisten sukukuntien luvun mukaan, että ne olisivat merkinä teidän keskellänne. Kun lapsenne vastaisuudessa kysyvät ja sanovat: 'Mitä nämä kivet merkitsevät?' niin vastatkaa heille: 'Sitä, että Jordanin vesi katkesi juoksussaan Herran liitonarkin edessä, kun se kulki Jordanin poikki; Jordanin vesi katkesi juoksussaan, ja siitä ovat nämä kivet muistona israelilaisille ikuisiksi ajoiksi.'” Jos. 4:4-7.

He määräisivät “Ja että jokaisen sukupolven ja suvun oli näitä päiviä muistettava ja vietettävä joka maakunnassa ja kaupungissa sekä että näiden puurim- päivien tuli säilyä muuttumattomina juutalaisten keskuudessa eikä niiden muisto saanut hävitä heidän jälkeläisistänsä.” Est. 9:28. (puurim -juhla)

Pieni katsaus muistamisen käytännöstä Israelissa voimme saada Psalmista 77. Virsi kirjailija Aasaf laulaa täällä Jumalan suurista teoista ikimuistoisista ajoista. Kun hän tuo niitä uudelleen, hän elvyttää ne jälleen Jumalan Hengessä. Tässä on pieni esimerkki: “Minä muistelen Herran tekoja, minä muistelen sinun entisiä ihmetöitäsi. Minä tutkistelen kaikkia sinun töitäsi, minä mietin sinun suuria tekojasi. ” Ps. 77:12-13.

Psalmissa 44 Koran lapset kertovat eräässä laulussa, jossa he ilmoittivat itsensä kertomuksesta suuresta Jumalasta.

Kun Jeesus, Jumalan Poika, tuli maailmaamme lapsena, hän pystyi käyttämään Vanhan Testamentin runsaan kirjojen määrä oppimaan. 1. Kor. 10:11. “Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailmanajojen loppukausi on tullut.”

Tätä tarkoitusta varten, kirjoittaa Ellen G. White kirjassa "Aikakausien Toivo": "Hän (Jeesus) piti hankkia tietojaan samalla tavalla kuin meidänkin ja se todistaa hänen läheisestä luottamuksesta Kirjoituksiin, kuinka ahkerasti alkuvuosina hän tutki Jumalan Sana."

Kun Jeesus 12-vuotiana oli Jerusalemin temppelissä, hän ihmetytti pappeja ja kirjanoppineita hänen laajan tuntemuksensa kautta. Hänen opetuksien aikana Vapahtaja lainasi lukemattomia kertoja Pyhä Raamatun tekstejä. Huomautuksella: "Muistakaa Lootin vaimoa!" (Luuk 17:32), hän muistutti yleisöä, ettei unohtaisi historian opetusta.

Paavali, joka oli myös syvälinen Raamatun tunteilija, toi merkityksellinen kohdan muistiin. Hän kirjoittaa ensimmäisen Korinttolaiskirjeessä 10:11: “Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja

on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailmanajojen loppukausi on tullut.”

Heprealaiskirjeen luvussa 11 kirjoittaja kertoo uskonsankareista Raamatun historian aikana ja sitten kehottaa: “Sentähden, kun meillä on näin suuri pilvi todistajia ympärillämme, pankaaamme mekin pois kaikki, mikä meitä painaa, ja synti, joka niin helposti meidät kietoo, ja juoskaamme kestävinä edessämme olevassa kilvoituksessa, ” Hebr. 12:1.

Kun otetaan huomioon aika, jossa elämme, muistaminen on tullut entistä tärkeämpää. Ensinnäkin meidän pitäisi muistaa Vapahtajaamme. Paavali kirjoittaa 2 Timoteuksen kirjeessä: ”Muista Jeesusta Kristusta, ...”

Jeesuksesta Luukas kirjoittaa: “Ja hän otti leivän, kiitti, mursi ja antoi heille ja sanoi: ”Tämä on minun ruumiini, joka teidän edestänne annetaan. Tehkää se minun muistokseni.” ” Luuk. 22:19.

Ilman historiallista perustaa, emme voi ymmärtää profetiaa!

Gerhard Köbele

Kristus meidän Vanhurskaudemme

Se sanoma, että Kristus on kaiken Jumalan kansassa näkyvän vanhurskauden lähde, vaikutin ja voima, ei ole uusi opinkohta. Se on ollut Jumalan iankaikkinen suunnitelma, jonka Hän on tarkoittanut suorittaa ihmisessä Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta. Ef.3:11. Kristus on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Koska Kristus on Isänsä luonteen ilmaus, Hänellä on samat muuttumattomat luonteenpiirteet kuin Hänen Isällään. Siten myös pelastussuunnitelma, jonka alkuperä on Jumalassa, on aina ollut sama, että ihmiset vanhan liiton aikaan pelastuivat erilaisten menetelmien ja välineiden kautta kuin uuden liiton uskovat.”Sillä siinä Jumalan vanhurskaus ilmestyy uskosta uskoon, niinkuin kirjoitettu on: ”Vanhurskas on elävä uskostansa” Room.1:17.

Ennenkuin Martin Lutherista tulisuuri uskon puhdistaja, häntä oli peloteltu ankan ja kostonhaluisen Jumalan vanhurskaudella. Hänen herkälle sielulleen latinalainen sana ”justitia” merkitsi Jumalan pyhää vanhurskautta, jonka edessä hänen oma arvottomuutensa voisi vain häipyä olemattomiin. Johdonmukaisena seurauksena tästä kunnioittavasta pelosta ja hänen käsityksestään vihaisesta Jumalasta hän tyyppillisen keskiaikaisen roomalaiskatolisen tavan mukaan teki kaikkensa suorittaakseen

katumusharjoituksia ja tehdäkseen mahdollisimman paljon hyviä tekoja ollakseen Jumalalle mieliksi sekä välttääkseen tuomiota.

Luther pystyi kuvittelemaan sanan ”justitia” oikeudellista merkitystä vain kostavana oikeutena tai rankaisevana vanhurskautena. Mutta miten ihmeellisesti taivaallinen valo loistikaan tälle vilpittömälle, etsivälle sielulle, kun tämän sanan oikea merkitys valkeni hänelle. Tämä sana täydellisesti menetti kauhistavuutensa, ja tämä äsken löydetty piirre hänen suhteestaan ennen pelottavaan Jumalaan antoi hänelle ilon ja muutti hänen elämänsä täydellisesti. Nyt hän näki selvästi, että Jumalan vanhurskaus on lahja, josta vanhurskas elää.

Hän nimitti tätä totuutta ”paratiisin portiksi”, mikä ilmaisee että hän iloitsi ja riemuitsi suuresti tästä hengellisestä valosta. Jumalan laki vaatii vanhurskautta–oikeaa elämää,täydellistä luonnetta. Ihminen ei tietenkään kykene tuottamaan sitä. Siksi vanhurskaus on asia, joka on ehdottomasti ihmisen kykyjen ulkopuolella. Ei ole olemassa synnitöntä ihmistä, siksi yksikään ihminen ei ole täydellinen hyvä tai vanhurskas itsessään. Pelastus on teko, jonka jonkun syntisen ihmisen ulkopuolella olevan voiman täytyy suorittaa hänessä, koska ihmisessä ja hänen luonteessaan ei ole itsessään mitään hyvää, joka voisi puolustaa häntä vanhurskaan Jumalan edessä ja vapauttaa hänet kadotetusta tilastaan.

”Mutta Kristus tuli maailmaan ihmisenä, eli pyhää elämää ja kehitti täydellisen luonteen.” (Aikak. T.s.734.) Sekä Hänen oman pyhän elämänsä voiman että täydellisen luonteensa ansion Hän tarjoaa vapaana lahjana jokaiselle ihmiselle, joka tahtoo ottaa ne vastaan. Kristus asettaa oman, maan päällä ihmisenä ollessaan hankkimansa vanhurskauden syntisen elämään niin pian kuin tämä uskoo Häneen ja hyväksyy tämän tarjouksen.

Tätä Kristuksen ansion vastaanottamista uskossa ja siitä seuraavaa Kristuksen toimintaa sanomme vanhurskauttamiseksi. Jumalan armon kautta menneet synnit on annettu anteeksi, eikä niitä enää muisteta. Sillä Kristuksen vanhurskaus saa aikaan enemmänkin kuin menneisyyden syntien anteeksiannon ja syyllisyyden velkojen poistamisen. Kun tämä on tehty, Kristus sijoittaa ihmiseen Jumalan luonteen ominaisuuksia antaen hänelle mahdollisuuden aloittaa uudelleen työnsä luonteen rakentamisessa. Hän saa uuden mahdollisuuden muuttua synnin lapsesta Jumalan lapseksi. Nyt Kristus rakentaa ihmisluonnetta Jumalan luonteen kaltaiseksi, kutoen siten omat luonteen ominaisuutemme jumalalliseen kestävään ja kauniiseen kankaaseen.

Paavali kirjoitti Room.3:26, että Jumala voi olla itse vanhurskas sekä vanhurskauttaa ne, jotka uskovat Jeesukseen. On tärkeää muistaa, että

tässä vanhurskauttamistyössä Jeesus saa aikaan muutoksen, Hän pukee oman vanhurskautensa viitan syyllisen syntisen päälle, joka on uskoen tullut Hänen luokseen. Tämän Hän antaa vapaana lahjana, se on taivaallista tekoa ilman yhtäkään ihmiskäden jälkeä tai inhimillistä ainesta. Koko tämä lahja on otettava vastaan uskossa siten saaden lahjaksi oikeuden iankaikkiseen elämään.

Tämä toimitus, joka tapahtuu silmänräpäyksessä, pitäisi toistaa joka päivä, koska meidän syntisessä tilassamme kaikki taaksepäin meno; jokainen heikkouden hetki ja kaikki siitä seuraava Jumalan vanhurskaasta laista poikkeaminen täytyy saada anteeksi ja korvata Kristuksen armolla. Jumalan Hengen tehtäväksi on annettu vaikuttaa sielussa tässä vanhurskauttamis työssä.

”Kun Jumalan Henki valtaa sydämen, se muuttaa elämän. Synnilliset ajatukset pannaan pois, pahoista teoista luovutaan, rakkaus, nöyryys ja rauha tulevat vihan, kateuden ja riidan tilalle. Murheen sijaan tulee ilo ja kasvat loistavat taivaan valoa. Kukaan ei näe kättä mikä kohottaa taakan, eikä havaitse valon laskeutuvan taivaan saleista. Siunaus tulee kun sielu uskossa antautuu Jumalalle. Silloin tuo voima, mitä mikään ihmissilmä ei voi nähdä, luo uuden olennon Jumalan kuvaksi. (A.T. s. 152.) Huomaa että uuden elämän siunaus tulee vain silloin, kun sielu on kokonaan antautunut Jumalalle.

Emme voi käsittää, miten vanhurskas ja Pyhä Jumala voi sijoittaa luonteensa syntiseen ihmiseen. Tämä salaisuus ylittää inhimillisen tiedon. Meidän on hyvin vaikea tutkia tai selittää tätä asiaa, johon kuuluu kaikki jumalallinen usko, toivo ja rakkaus, mutta vastaanottaja tietää niiden olevan ehdotonta todellisuutta. Tämä on puhtaasti armon työtä, jonka alkajana ja täyttäjänä on Jumala Poikansa kautta. Muinaisen Israelin keskuudessa oli vallitsevana käsitys, että vanhurskaus tarkoitti toisaalta vanhurskaita tekoja ehkä almujen antamista tai leskien auttamista tai lain vaatimusten kirjaimellista täyttämistä ja toisaalta vanhurskasta luonnetta. He uskoivat että hyvät teot takaavat ihmiselle hyvän luonteen ja vanhurskaan Jumalan hyväksynnän. Heille laki oli tärkein huomioonotettava asia, opettajat opettivat, että Jumalakin, joka oli lain antanut, tutki ahkerasti tätä lakia joka päivä.

Tämäntapainen käsitys ei ole läheskään kuollut Jumalan kansan keskuudessa nykyaikanakaan. Opettamamme totuus, joka sisältää paljon selviä ilmoituksen jalokiviä, tarkasti määriteltyjä velvollisuuksia ja etuoikeuksia uskonnollisessa elämässä – mukaan luettuna laki, joka ilmaisee Jumalan tahdon ihmistä kohtaan, jota pidämme sitovana kaikille

ihmisille nykyäänkin – voi myötävaikuttaa juulaisen vanhurskaus käsityksen syntymiseen. Kun suoritamme velvollisuutemme säännöllisesti, pidämme sapatin tarkasti, maksamme kymmenyksemme uskollisesti ja noudatamme terveysuudistuskäytäntöjä tunnontarkasti, mieleemme tulee ajatus, että olemme saavuttaneet Jumalan edessä tietyn aseman Hänen valittuinaan, ja varmasti Hän katsoo suosiollisesti kaikkea täsmällistä uskollisuuttamme. Tällaisella tulkinnalla ei ole mitään tekemistä sanoman ”Kristus meidän vanhurskaudemme” kanssa. Seitsemännen päivän adventisteille on annettu ainutlaatuinen käsitys pyhäköstä ja lunastussuunnitelman hengellisestä sisällöstä ja uskosta tulevasta vanhurskaudesta, tämä on juuri sanomamme sydän.

Syyllisyyden poistaminen on ensimmäinen askel vanhurskauttamisessa, mutta emme voi unohtaa pyhitystä, jonka täytyy johdonmukaisesti seurata. Kun olemme syntyneet, meidän täytyy kasvaa armossa ja kehittyä siihen täydellisyys, jota Jumala haluaa. Tätä kasvua emme voi ”hätäillen suorittaa” Seuraava lainaus selittää kauniisti tätä asiaa; ”Sen sijaan, että antaisit sen ajatuksen huolestuttaa itseäsi, ettet kasva armossa, suorita vain jokainen eteesi tuleva velvollisuus, kanna sielujen taakkaa sydämelläsi, ja yritä etsiä kadonneita kaikin mahdollisin keinoin. Ole ystävällinen, ole kohtelias, ole sääliäminen; puhu nöyryydellä siunatusta toivosta, puhu Jeesuksen rakkaudesta, kerro Hänen hyvydestään, Hänen armostaan ja vanhurskaudesta, sekä lakkaa huolehtimasta siitä, kasvatko vai etkö. Kasvit eivät kasva ponnistelemalla tietoisesti..... Kasvi ei hätäile jatkuvasti kasvamisestaan, se vain kasvaa Jumalan valvonnassa.” (My life today, s.103.) Sen jälkeen, kun synnit on saatu anteeksi ja Jumala on hyväksynyt Kristuksen vanhurskauden sinun epäonnistumisesi sijasta, sinä voit jatkuvasti kasvaa armosta armoon, uskosta uskoon ja valosta vielä suurempaan valoon. Kasvuun liittyy muuttumista, kukkaa ei voi pysyä samana kasvaessaan.

Muutos on välttämätöntä. Armossaan ja rakkaudessaan Jumala vetää lapsiaan puoleensa. Ellemme vastusta, meidät johdetaan ristin juurelle katumaan syntejä, joiden tähden Vapahtaja ristiinnaulittiin. Silloin Jumalan Henki synnyttää uskon kautta uuden elämän sielussa. Ajatukset ja halut tulevat Jeesuksen tahdolle kuuliaisiksi. Sydän ja mieli luodaan uusiksi Hänen kuvansa mukaan, joka vaikuttaa meissä, niin että jätämme kaiken Hänelle. (A.T. s. 155. Ps.40:9.)

Suuria muutoksia ja paljon kasvua tarvitaan Jumalan seurakunnassa nykyään. Seurakunta-ruumiin hengellisen terveyden ja hyvinvoinnin edistämiseksi Pyhän Hengen täytyy antaa työskennellä paljon

vapaammin. On selvää, että elämme iankaikkisuuden kynnyksellä. Ratkaiseva hetki, jolloin tuomiopäätös lausutaan suurimmalle osalle tämän maailman asukkaista ja ikuista elämää uskolliselle jäännökselle, joka on verhottu Kristuksen lahjoittamaan vanhurskauteen. Se peite, jota nyt levitetään Jumalan lasten ylle, on heille välttämätön, jotta he voisivat kestää sinä suurena päivänä. Silloin ymmärretään kokemuksesta, että ”vanhurskaus vapahtaa kuolemasta”. Snl. 10:2.

”Jos saatamme elämämme täydelliseen kuuliaisuuteen Jumalan laille, otamme Jumalan ylimmäksi oppaaksemme ja tarraudumme kiinni Kristukseen vanhurskauden toivonamme, Jumala tekee työtä hyväksemme. Tämä on uskonvanhurskautta, sellaista salaisuuteen verhottua vanhurskautta, josta maailman lapset eivät tiedä mitään, ja mitä he eivät voi ymmärtää.....Kun tutkimme ahkerasti Jumalan käskyjä ja noudatamme niitä, pääsemme yhteyteen taivaan kanssa ja erotamme oikean väärästä. Tämä kuuliaisuus saa meidät ymmärtämään Jumalan tahtoa sekä tuo elämäämme vanhurskautta ja täydellisyyttä, jota nähtiin Vapahtajan elämässä”. (E.G. White, Seventh-day Adventist Bible Commentary, 1. 1118.) Niin tulemme sopiviksi vanhurskaan Jumalan läsnäoloon ja koko taivaan joukkoon.

Olavi Ihala

Paratiisista Paratiisiin

Ensimmäisen aikakausi

Paratiisissa

Alkuperäinen elintapa

Hedelmät

"Ja Jumala sanoi: 'Katso, minä annan teille kaikkinaiset siementä tekevät ruohot, joita kasvaa kaikkialla maan päällä, ja kaikki puut, joissa on siementä tekevä hedelmä; olkoot ne teille ravinnoksi!." 1. Moos. 1:29.

"Ja Herra Jumala käski ihmistä sanoen: Syö vapaasti kaikista paratiisin puista." 1. Moos. 2:16.

"Saadaksemme tietää, mikä on parasta ruokaa, on meidän tutkittava Jumalan ihmiselle antamaa alkuperäistä ravintosuunnitelmaa. Hän, joka loi ihmisen ja tuntee hänen tarpeensa, määräsi Aadamille hänen ruokansa." KSL. 273.

Täten Herra osoitti ihmiselle, mikä on parasta ruokaa. Jumalan itsensä määräämään ravintoon sisältyi iankaikkinen elämä. Himonsa johdosta Aadam ja Eeva menettivät paratiisin.

Toisen aikakausi

Paratiisista vedenpaisumukseen

Lihansyöinti kielletty

Hedelmät ja vihannekset

"Kun ihminen oli jättänyt Eedenin hankkiakseen elatuksensa viljelemällä maata, joka oli synnin kirouksen alainen, sai hän myös luvan syödä 'kedon ruohoja'." KSL. 273.

"Kirottu olkoon maa sinun tähtesi. Vaivaa nähden sinun pitää elättämän itsesi siitä koko elinaikasi;... kedon ruohoja sinun on syötävä." I.Moos. 3:17.18.

"Ennen vedenpaisumusta Jumala ei antanut ihmiselle lupaa syödä eläinravintoa; Hän toivoi ihmissuvun elävän yksinomaan maan tuotteista." Christl. Mässigkeit, 53.

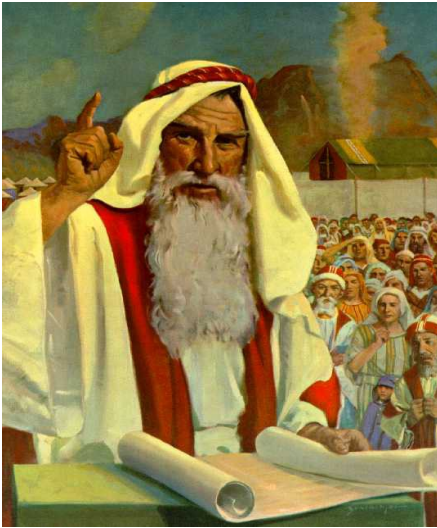
Ennen kuin ihmiset söivät lihaa heidän keskimääräinen ikänsä oli ensimmäisen kymmenen sukupolven aikana yli 900 vuotta. I. Moos. 5:3-32; 9:29.

Tutki alla olevaa taulukkoa. Koska Heenok vielä elää, hänen elinajastaan ei ole koko ikää laskettu.

<u>Nimi:</u>	<u>Ikä:</u>
Aadam.....	930 vuotta
Seet.....	912 //
Enos.....	905 //
Keenan.....	910 //
Mahalal.....	895 //
Jered.....	962 //
Heenok (Hanok).....	365 //
Metusalah.....	969 //
Lemek.....	777 //
Nooa.....	950 //
Yhdeksän sukupolvea	8210 vuotta
Keskimääräinen ikä	912 vuotta

Kolmas aikakausi
Vedenpaisumuksesta - Egyptiin
Lihansyönti sallittu

Hedelmät, vihannekset ja liha

"Kaikki, mikä liikkuu ja elää, olkoon teille ravinnoksi, niinkuin minä olen antanut teille viheriäiset kasvit, niin minä annan teille myös tämän kaiken." 1. Moos. 9:3.

Miksi Jumala salli vedenpaisumuksen jälkeen ihmisten syövän lihaa?

1. "Vasta vedenpaisumuksen jälkeen, jolloin kaikki vihreys oli hävinnyt maan päältä, sai ihminen luvan syödä lihaa." KSL. 286.

2. "Vedenpaisumuksen jälkeen sallittiin lihansyönti, jotta ihmissuvun ikä alenisi. Se sallittiin ihmissydämen kovuuden tähden." Julkaisematon todistus

liharuuasta, 15. marrask. 1890, s.6.

Lihansyömisen kautta ihmisen elämä lyheni. Seuratavan 10 sukupolven keskimääräinen ikä oli vain vähän yli 300 vuotta. 1. Moos. 11:10-32; 25:7. Katso alla olevaa taulukkoa.

<u>Nimi:</u>	<u>Ikä:</u>
Seem.....	600 vuotta
Arpaksad.....	438 //
Selah.....	433 //
Eeber.....	464 //
Pelag.....	239 //
Regu.....	239 //
Serug.....	230 //
Naahor.....	148 //
Terah.....	205 //
Aabraham.....	175 //
Kymmenen sukupolvea	3171 vuotta
Keskimääräinen ikä	317 vuotta

Neljäs aikakausi
Egyptistä Kanaaniin
Lihansyönti kielletty

Manna

"Hän satoi heille ruuaksi mannaa, Hän antoi heille taivaan viljaa." Ps. 78:24.

"Valitessaan ihmiselle ravinnon Eedenissä Jumala osoitti, mikä oli parasta ruokaa, ja valitessaan ruuan Israelille Hän antoi saman opetuksen.

Hän johdatti israelilaiset pois Egyptistä ja ryhtyi kasvattamaan heitä omaisuuskansakseen. Heidän välityksellään Hän tahtoi siunata ja opettaa koko maailmaa. Hän antoi heille ravinnon, joka parhaiten soveltui tähän tarkoitukseen, ei lihaa, vaan mannaa, 'taivaan leipää'. Ainoastaan heidän tyytymättömyytensä tähden ja heidän napinansa tähden päästäksensä takaisin Egyptin lihapadoille Jumala antoi heille liharuokaa, mutta vain vähäksi aikaa. Lihan nauttiminen aiheutti sairautta ja kuoleman tuhansille." KSL.,s.286.

Israelin lasten vaellus Egyptistä Kanaaniin on tarkka kuva viimeisestä seurakunnasta. Tutki seuraavia kysymyksiä:

1. Millä ehdolla israelilaiset pysyisivät terveinä? 2.Moos. 15:26.
2. Ketkä himoitsivat lihaa syödäkseen ja miksi? Mitä lihan himo on? 4.Moos. 11:4; Room. 7:7.
3. Kenet Israel hylkäsi vaatimalla lihaa syödäkseen? 4.Moos. 11:20.
4. Mikä oli seurauksena lihansyömisestä? Jakeet 33.34.
5. Mitä apostoli Paavali sanoo tästä kokemuksesta? 1. Kor. 10:6, 11.
6. Mitä Johannes näki ja koska se täyttyi? Ilm. 11:19; Dan. 8:14.

7. Mitä esineitä oli arkissa? Hebr. 9:4.
8. Mistä elintavasta tuli manna-astian muistuttaa meitä? 2.Moos. 16:33.
9. Kuinka monet vanhasta Israelista saivat tulla Kanaaniin? 4. Moos. 14:29, 30.

Viides aikakausi
Kanaanista vuoteen 1844
Lihansyönti sallittu

Hedelmät, vihannekset ja liha

"Poikkeamalla Jumalan heille laatimasta ruokajärjestyksestä israelilaiset kärsivät suuren vahingon. He halusivat saada liharuokaa ja saivat korjata sen seuraukset. He eivät voineet luonteessaan saavuttaa Jumalan heille asettamaa ihannetta eikä täyttää Hänen tarkoitustansa." KSL. 287.

Tie, jolle Israel tottelemattomuutensa tähden astui, päättyi heidän Vapahtajansa hylkäämiseen ja ristiinnaulitsemiseen.

Mutta tänä aikakautena Raamattu kertoo kuitenkin ihanista esimerkeistä uskollisuudesta terveystuodistuksessa.

I. Elia, Israelin uskonpuhdistaja.

Hänen elintapansa oli seuraava:

1. Leipää, lihaa ja vettä. I. Kun. 17:1-6.
2. Leipää, öljyä ja vettä. I. Kun. 17:8-16.
3. Leipää ja vettä. I. Kun. 19:4-8.

II. Daniel ja hänen ystävänsä. "Annettakoon meille vihanneiruokaa syödäksemme ja vettä juodaksemme." Dan. 1:12. "Tässä kertomuksessa kuulemme Jumalan äänen, joka puhuu meille henkilökohtaisesti ja pyytää meitäkin olemaan valoina kristillisessä raittiudessa." Chr.Mäss., s. 20.

III. Johannes Kastaja. "Johannes erosi ystävistään ja elämän ylellisyydestä, vetäytyi erämaahan ja eli yksinomaan kasvisravinnosta." Chr. Mäss., s.47.

IV. Kristus. Vapahtajan elintapa mainitaan Jes. 7:14, 15: "Voita ja hunajaa Hän syö." "Kristus aloitti pelastustyön juuri siitä, missä turmelus alkoi. Aadam lankesi himoon; Kristus sai voiton vastustaessaan himoa." Chr.Mäss.20.68.

Kuudes aikakausi
V. 1844 - Kristuksen takaisintuloon
Lihansyönti kielletty

Hedelmiä ja vihanneksia

"Siihen suureen työhön, joka valmistaa kansan Herran tulolle, kuuluu myös terveystuuletus. Se on yhtä läheisesti liittynyt kolmannen enkelin sanomaan, kuin käsi ruumiiseen." Chrl. Mäss., s.12.

Sanomamme kuuluu: "Peljätkää Jumalaa ja antakaa Hänelle kunnia." Ilm. 14:7. "Tänä aikana me häpäisemme Jumalaa

lihansyönnillä. 'Jäännöksen' tulee kieltäytyä syömästä liharuokaa. Seisokoon ne, jotka uskovat totuuteen, uskollisina lipulleen." E.G.White, kirjassessa Bible Training School, 19, heinäk. 1902.

"Herra on toistuvasti Henkensä kautta ilmaissut, että Hän haluaa askel askeleelta viedä meidät takaisin alkuperäiseen tarkoitukseensa, jonka mukaisesti ihmisen tulee elää maan luonnollisista tuotteista... Niin kauan kuin me vielä syömmme lihaa me osoitamme, ettemme vielä ole täysin sopusoinnussa sen valon kanssa, jonka Herra armossaan on antanut meille." Chrl.Mäss., s.151.

Tutki seuraavia kysymyksiä:

1. Missä vakavassa ajassa me elämme vuoden 1844 jälkeen? Dan. 8:14; Ilm. 14:6.
2. Mitä israelilaisten vanhassa liitossa täytyi tehdä suurena sovituspäivänä? 3.Moos. 23:26-28.
3. Mikä merkitys taivaassa tapahtuvalla suurella sovituspäivällä on meille? 2.Kor. 7:1; Room. 12:1.
4. Mitä jokaisen Jumalan lapsen on täytynyt saavuttaa Herran takaisin tullessa? Hebr. 12:14; I. Tess. 5:23.
5. Mikä meidän ruumiimme on? I. Kor. 6:19.20.
6. Vain kuka saa astua taivaalliseen Kaanaaseen? Ilm. 2:17.
7. Mikä kohtaa niitä, jotka eivät ole saaneet voittoa pahoista "himoistaan?"

1.Kor. 10:5.6; Jes.4 22:13.14.19; Ilm. 3:16.

Seitsemäs aikakausi
Uusi paratiisi
Alkuperäinen elintapa

Hedelmät

"..kasvaa kaikkinaisia hedelmäpuita. Niistä eivät lakastu lehdet eivätkä lopu hedelmät; joka kuukausi ne kantavat tuoreet hedelmät... niitten hedelmät ovat ravitsevaiset." Hes. 47:12.

"He istuttavat viinitarhoja ja syövät niiden hedelmät." Jes. 65:21.

”Hurmaantuneena

Aadam katselee niitä puita, jotka kerran olivat hänen ilonaan, puita, joista hän viattomuutensa onnellisina päivinä oli poiminut hedelmiä. Hän näkee viiniköynnöksiä, joita hänen oraat kätensä ovat hoitaneet." Suuri taistelu, s.626.

Vain kuka saa syödä elämänpuusta? "Sen joka voittaa, minä annan syödä elämän puusta, joka on Jumalan paratiisissa." Ilm. 2:7.

Aamen.

Kokouskutsu

Seitsemännen päivän adventistien
Kansinvälinen lähetyssseurakunta
Uskonpuhdistusliike
Suomen läheysyhdistys ry.

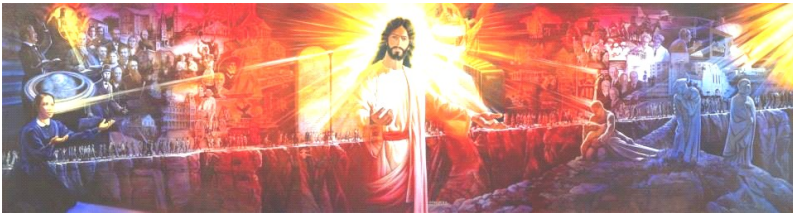
Sääntömääräinen vuosikokous 2015 pidetään
Akaan toijalassa seurakuntamme

toimitiloissa, Mastotie 10
sunnuntaina 29.03.2015 klo.10.00
Vaalikokous. Tervetuloa!

Matkalaulu; Daavidin virsi

*”Minä iloitsin, kun minulle sanottiin:
”Menkäämme Herran huoneeseen.” Meidän
jalkamme saavat seisoa sinun porteissasi,
Jerusalem; sinä Jerusalem, rakennettu
kaupungiksi, johon kokoonnutaan yhteen,
jonne sukukunnat vaeltavat, Herran
sukukunnat, niinkuin Israelille on säädetty,
kiittämään Herran nimeä. Sillä siellä ovat
tuomioistuimet, Daavidin huoneen istuimet.*

*Toivottakaa rauhaa Jerusalemlle,
menestykööt ne, jotka sinua rakastavat.
Rauha olkoon sinun muuriasi sisällä, olkoon
onni sinun linnoissasi. Veljeni ja ystäväni
tähtien minä sanon: olkoon sinulla rauha.
Herran, meidän Jumalamme, huoneen tähtien
minä tahdon etsiä sinun parastasi.” Amen.*

Ps. 122:1-9

